

staat uit te venten. Alles is er en alles kunt ge er krijgen, hoewel gij en ik liever verhongeren, dan er ons aan te wagen. En kijkt ge de donkere hollen in, waar dit alles is uitgekomen en tegen den nacht weer in moet, dan ziet ge daar de Madonna met twee, drie, ja vier lichtjes, die dit alles moet bewaken, zegenen, presideeren, en het moet al heel erg loopen als zij niet het hare krijgt, namelijk haar oliepitjes en het prentje, waarmede zij in het kinderlijk brein wordt vereenzelvigd.

En tusschen de tafeltjes belast met deze eetwaren loopen matrozen en handelslui, schoenpoetsers en pastoors. De laatste och zoo armoedig en gevlekt met hun gladgeschoren plebeïsch gezicht zoo behoorende bij het volk, wier zielen zij leiden en wier poespas zij eten, maar — als zij — met iets joligs in de golving

van den vilten priesterhoed, die in Rome glad, hier driemaal op en neerbuigt. Wij zien niets dan een miennest van levende en levendige wezens; arme lui die nooit aan den Hemel denken dan door het smakeloos gekleurde plaatje der Madonna heen: maar echte menschen, wezens die eene natuur — en eene sterk sprekende — bewaard hebben, die zich durven vertoonen

Napolitaansch meisje.

zooals zij zijn, zonder achterdocht, zonder valsche schaamte, naïef in hunne vulgaire openhartigheid; menschen met warme gezellige harten, die in eene schoone, nette fatsoenlijke omgeving, waarin ieder in zijn eigen huis blijft en niet zijn lief en leed op de stoep op de straatsteenen voor het huis kan dragen, zich ongelukkig en misplaatst zouden voelen, voor wie de nieuwe straten geen aan-

trekking hebben, tenzij zij ze weer, tegen de maatregelen der politie in, maken tot wat de oude zijn; want die straat is hun huis, die uitventers zijn hun huis-genooten, die kinderen in de vijgenschillen rollend, en wier blank mollig vleesch men tusschen de gaatjes en reetjes, of wel open en bloot te zien krijgt, die kinderen lijken wel algemeen eigendom. Heeft eene moeder geen melk voor haar kleintje, welnu hare buurvrouw kan er wel twee voeden. Mogelijk hebben de moeders een half uur te voren elkaar aangeschreeuwd en zouden fatsoenlijke menschen gedacht hebben dat zij elkaar wilden vermoorden; maar fatsoenlijke menschen begrijpen niet alles, begrijpen zelfs dikwijls heel weinig, en zien dikwijls heel slecht, waar de oogen niet de weerkaatsing zijn eener ziel die door vulgaire manieren heen de parels van goedheid of reinheid weet te ontdekken.